Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωὴ πλήρης πίστεως-ἀγάπης καὶ σοφίας

Θον

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΩΜΟΤΩΝ ὑπῆρξε πλήρης καὶ ταχεῖα. Ἕνα πρωὶ ἕνας διάκος ἐμφανίζεται στὴν κατοικία του, κρατώντας ἕνα φάκελλο.

—Προσκυνῶ. Ἐπιτρέπετε; ψιθυρίζουν τὰ χείλη του μὲ κάποια συγκρατημένη κρυψίνοια.

Κάνει μιὰ τυπικὴ μετάνοια κι' ἀπυθέτει στὸ γραφειάκι ἕνα φάκελλο. Ἕνα μακρὺ γνώριμο φάκελλο μὲ τὴ φίρμα τοῦ Πατριάρχη.

—Νὰ τὸ διαβάσετε ἀμέσως καί... νὰ μὴν λάβετε τὸν κόπο νὰ ταξιδέψετε γιὰ κάτω. Ὁ Παναγιώτατος ἀσθενεῖ καὶ δὲν θὰ σᾶς δεχθεῖ.

—Ἀπὸ ποῦ ἔοχεσαι; τὸν ἐρωτᾶ.

—Ἀπὸ τὸν Παναγιώτατο.

—Τί μὲ θέλει, ξεύρεις;

—Χμ, δὲν γνωρίζω. Διαβάστε.

Ἀνοίγει σιγὰ—σιγὰ τὸ φάκελλο καὶ διαβάζει:

«Παύεται ὁ Μητροπολίτης Πενταπόλεως κὺρ Νεκτάριος ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐν Καΐρῳ Πατριαρχικοῦ Γραφείου, ὡς καὶ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως.

Ἐπιτρέπεται τῇ Ἱερότητί του, ἵνα μένῃ, ἐὰν θέλῃ, ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Καΐρου ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ κοιτῶνος του, μετὰ λετῶν καὶ συγγράφων, λαμβάνων μέρος τροφῆς ἐν τῇ κοινῇ τραπέζῃ μετὰ τῶν ἱερέων.

Ἐπιτρέπεται ἐπίσης τῇ Ἱερότητί του, ἵνα ἐκτελῇ ἀρχιερατικὰς ἱεροπραξίας ὁπότε προσκαλεῖ τις εἰς στεφανώσεις ἀνδρογύνων, βαπτίσεις, κηδείας, μνημόσυνα καὶ ἑορτῶν τελετάς.

Ἀπαγορεύεται δὲ ἡ εἰς κωμοπόλεις τοῦ θρόνου μεταβίβασις του δι' ὁποιονδήποτε λόγον, πρὸς δὲ καὶ ἡ ἐν παλαιῷ Καΐρῳ Κυριαρχικῆς ἀδείας.

+ Ὁ Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιος

Ἐν Καΐρῳ τῇ 3 Μαΐου 1890».

Τὸ χέρι, τὸ δεξὶ χέρι, ποὺ στάθηκε ὥσαμε τώρα ἀγνὸ καὶ καθαρὸ «ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ», τὸ χέρι ποὺ δανείζεται στὸν Παντοκράτορα, στὸν Ποιητὴ τῶν ὅλων γιὰ τὴν ἀναίμακτη θυσία μυθιάζει. Τὰ μάτια, τὰ δυὸ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια, γίνονται δυὸ θολὲς λίμνες.

—Γιατί; ψιθυρίζουν τὰ χείλη.

—Νὰ μὴ λάβετε τὸν κόπο νὰ ταξιδέψετε. Ὁ παναγιώτατος δὲ θὰ σᾶς δεχθεῖ, πέφτει ἡ ἀπάντησις τοῦ διάκου. Ἡ φυσιογνωμία του δείχνει στυφή, ἀνάλγητη.

—Γιατί; ξαναρωτοῦν τὰ χείλη.

—Χμ, ποιὸς ξέρει... Δὲν φροντίσατε νὰ ἔχετε καὶ μερικοὺς δικοὺς σας, τῆς ἐμπιστοσύνης σας, κατὰ κεῖ... ἀρθρώνει γιὰ μιὰ στιγμὴν, σὰν ἐλεημοσύνη, ὁ διάκος, ξεσκονίζοντας κάπως τὸ ράσο του. Καὶ στηλώνει πάλι τὴ ματιά του στὶς δυὸ θολὲς λίμνες, στυφὴ, περιπαικτική, ἀνάλγητη.

—Ὁ φθόνος... παραμιλᾶ τώρα ὁ κληρικός μας. Περίεργο, μὰ γιατὶ τάχα...

—Ἂν θὰ κατεβεῖτε κάτω, δὲ θὰ σᾶς δεχθεῖ. Ἄλλωστε ἀσθενεῖ.

—Καλὰ παιδί μου. Πήγαινε εἰς τὴν εὐχὴν τῆς Παναγίας.

Ὅταν ὁ Νεκτάριος μένει μόνος, διερωτᾶται καὶ πάλι: Γιατί; Μήπως ἔπραξε κάτι τὸ παράτυπον, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ;

Κάποιος τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἀπήντησε μὲ τὴν λέξιν «εὐχαριστῶ» εἰς τὰς εὐχας τῶν συνδαιτημόνων ἑνὸς συμποσίου... Περίεργον... Φαντασία.

—Καὶ σηκώνεται ὄρθιος.

—Τὸν σέβομαι, τὸν ἀγαπῶ, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὰ ὅσα ἔπραξε δι' ἐμέ!

Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λησμονήσῃ ὅτι ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος ἱερέρχης τὸν ἐπροστάτευσε, τὸν ἐσπούδασε, τὸν ἔκαμε μητροπολίτην. Τώρα, ἐνεπλάκη, ἄθελά του, ἀσφαλῶς, εἰς τὰ δίχτυα τοῦ φθόνου τρίτων... Τοῦ ὀφείλει εὐγνωμοσύνην. Κανένα ἄλλο αἴσθημα δὲν ὑπεισέρχεται στὴν ψυχή του.

—Ὑπομονή... ἀρθρώνουν τὰ χείλη του.

Εὐθὺς θυμᾶται τὸν Κλήμη τὸν Ἀλεξανδρέα, ποὺ τὴν ὀνομάζει «δακρύβρεκτον πορφύραν τῶν ἀσκητῶν».

—Ἄς ταπεινωθῶ, εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου... ὑπομονή.. Δὲν πειράζει, ξαναλέει.

Παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν, μεταβαίνει εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ θύρα τοῦ Πατριαρχείου μένει κλειστὴ γι' αὐτόν. Ὁ Πατριάρχης «δὲν ἦταν ἐκεῖ» ἢ «ἐκεῖ ἦταν, ἀλλὰ ἦταν ἀσθενὴς καὶ οἱ ἰατροὶ δὲν ἐπιτρέπουν ἀκροάσεις» ἢ «κοιμόταν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀνησυχήσουν». Προφανῶς, εἶχε δοθῆ ἐντολὴ ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ Πατριάρχου.

Μὲ τὸ πέρασμα τῶν ἡμερῶν, ἄρχισε νὰ μαθαίνει ὁ κόσμος τί συνέβη. Καὶ ἐξεπλήσσετο. Τὸ γενικὸν ἐρώτημα ἦταν:

—Ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα, παρασύρθηκε ἀπὸ τοὺς φίλους του ὁ Πατριάρχης; πλανιόταν σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους τὸ ἐρώτημα.

Ἕνα πλῆθος ἐπισκέπτες, ἀπὸ κάθε ἡλικία, ἀπὸ κάθε κοινωνικὴ τάξη ἐρχόταν στὸ κέντρο, στὸ ναὸ τοῦ ἁγίου Νικολάου στὸ δωμάτιο τοῦ πρώην πατριαρχικοῦ Ἐπισκόπου. Ζητοῦσαν νὰ τὸν ἰδοῦν, νὰ τοῦ κουβεντιάσουν, νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὴν ἀγάπη τους, νὰ τοῦ συστήσουν ὑπομονή.

—Πανιερώτατε, σὺ ποὺ μᾶς ἐστόλισες τὶς ἐκκλησίες μὲ ὡραίες εἰκόνες, σὺ ποὺ διοργάνωσες τὸ Φιλόπτωχο, σὺ ποὺ μοιράζεις στὴ φτωχολογιὰ ὅ,τι εἶχες καὶ δὲν εἶχες, σὺ ποὺ μιλοῦσες τόσο ὄμορφα, τόσο ἀγγελικά, πῶς τώρα σ' ἔχουνε ἔτσι παραμερισμένο; Εἶναι στὰ καλά τους;

—Δὲν πειράζει φίλοι μου, ἀποκρινόταν. Μπόρα εἶναι, θὰ περάσει.

Ἀλλὰ ἡ μπόρα ἐδυνάμωσε. Τὴν 11ην Ἰουλίου 1890 τοῦ κοινοποιεῖται δευτέρα διακοίνωσις ἔχουσα οὕτω:

Β' Διακοίνωσις!

Ὁ Μητροπολίτης Πενταπόλεως Νεκτάριος Κεφαλᾶς διὰ τὴν πεντηκονταετηρίδι τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ Πατριάρχου Σωφρονίου τοῦ Δ'. Ὁ ἅγιος Νεκτάριος τρίτος ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειρὰν κληρικός

διακοινώσεως ὑπὸ ἡμερομηνίαν 3 Μαΐου 1890 παυθεὶς τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐν Καΐρῳ Πατριαρχικοῦ Γραφείου, ὡς καὶ τῆς Πατριαρχικῆς Ἀντιπροσωπείας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ἀφέθη ἐλεύθερος ἵνα μένῃ, ἐὰν θέλῃ, ἐν τοῖς πατριαρχείοις, σιτιζόμενος ἐν αὐτοῖς καὶ ἐκτελῶν οἱανδήποτε ἀρχιερατικὴν ἱεροπραξίαν προσκαλούμενος ὑπὸ τῶν χριστιανῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγένετο ἐπαισθητὴ ἡ ἀνάγκη Διευθυντοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Γραφείου καὶ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, προσεκλήθη τοιοῦτος καὶ ἀπομένως ἡ περαιτέρω ἐν Αἰγύπτῳ διαμονὴ τῆς Ἱερότητός του καθίσταται ὅλως περιττή, διὸ καὶ διὰ τῆς παρούσης Πατριαρχικῆς διακοινώσεως προσκαλεῖται ἡ Ἱερότης του, ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὸν Πατριαρχικὸν ἡμῶν Θρόνον καὶ ὅσον οὕτω ἀπέλθῃ, ὅπου ἂν βούληται. Τιθέντες δὲ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τὸ ὧδε συνημμένον Πατριαρχικὸν ἀπολυτήριον Γράμμα, ὡς καὶ τὰ ἀναγκαιοῦντα ὁδοιπορικὰ αὐτοῦ ἔξοδα ἐκ φράγκων χιλίων. Δηλοῦντες δὲ ἔτι, ὅτι ἐξοφληθέντων πάντων τῶν λογαριασμῶν τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ καὶ πληρωθέντων πάντων τῶν μισθῶν μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔδει νὰ λαμβάνῃ μισθούς, οὐδὲν τοῦ λοιποῦ ὀφείλει ἢ ἔχει λαμβάνειν παρὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἡμῶν Θρόνου.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 11 Ἰουλίου 1890.

+ Ὁ Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιος.

Αὐθημερὸν, τοῦ κοινοποιεῖται «Ἀπολυτήριον», εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Σωφρόνιος οὐσιαστικῶς ἐξετόπιζε τὸν Νεκτάριον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι «δὲν τὸν ἐσήκωσε τὸν κλίμα». Ἰδοὺ τὸ κείμενον:

Ἀπολυτήριον

Ἡ Μετριότης Ἡμῶν διὰ τοῦ παρόντος Πατριαρχικοῦ ἀπολυτηρίου Αὐτῆς Γράμματος δηλοποιεῖ, ὅτι ὁ ἐπιφέρων αὐτὸ Ἱερώτατος Μητροπολίτης τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Μητροπόλεως Πενταπόλεως κὺρ Νεκτάριος Κεφαλᾶς, μὴ δυνηθεὶς νὰ ἐξοικειωθῇ πρὸς τὸ κλῖμα τῆς Αἰγύπτου, ἀπέρχεται εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν καὶ δύναται ἐπιτελεῖ τὰ ἀρχιερατικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, ὅπου ἂν ἀπέλθῃ, τῇ εἰδήσει μέντοι καὶ ἀδεία τῆς κατὰ τόπον Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Καὶ εἰς ἔνδειξιν ἐπεδόθη τῇ Ἱερότητί του τὸ παρὸν Πατριαρχικὸν ἀπολυτήριον Γράμμα, ὅπως χρησιμεύσῃ ἐν δέοντι.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 11 Ἰουλίου 1890.

+ Ὁ Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιος

Αἱ ὡς ἄνω διακοινώσεις καὶ τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρονίου Γράμμα σώζονται ἐν πρωτοτύπῳ ἐν τῷ προσωπικῷ τοῦ ἁγίου ἀρχείῳ.

Ὁ Νεκτάριος ἐσηκώθηκε ὄρθιος, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ εἶπε:

—Παναγιώτατε, ψιθύρισαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χείλη του "σὲ καὶ νὰ μὲ δέρεις, ὅσο καὶ νὰ μὲ θανατώνεις, σὲ ἀγαπῶ. Σ' ἀγαπῶ ἄνευ ὁρίων, θὰ σὲ ἀναπῶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχω. Οὐδέποτε θὰ σ' ἀρνηθῶ ὅτι μὲ παρασάθηκες Πατέρας, εὐεργέτης, ὑποστηρικτής... Καὶ φυσικά... ἐφ' ὅσον ζῶ, θὰ σὲ μνημονεύω... Δὲν πεισάζει... Εἶθε νὰ ὑπάρχεις καὶ νὰ εὐτυχεῖς. Πολλὰ τὰ ἔτη σου Σωφρόνιε. Τὸ κατ' ἐμέ ὅ,τι θέλει ὁ Κύριος.

Καὶ τὸν ἔπιασαν λυγμοί..

Ἡ φύσις ἔδωσεν εἰς τὰ ζῶα ὀδόντας καὶ ὄνυχας διὰ νὰ ἀμύνωνται.

Τελετὴ ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Κάϊρον τὸ ἔτος 1889 ἐπὶ Σωφρονίου τοῦ Δ'.

Ἀφ' ὧν ἄνω διακοινώσεις καὶ τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Σωφρονίου Γράμμα σώζονται ἐν πρωτοτύπῳ ἐν τῷ προσωπικῷ τοῦ ἁγίου ἀρχείῳ.

Ὁ Νεκτάριος ἐσηκώθηκε ὄρθιος, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ εἶπε:

—Παναγιώτατε, ψιθύρισαν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χείλη του "σὲ καὶ νὰ μὲ δέρεις, ὅσο καὶ νὰ μὲ θανατώνεις, σὲ ἀγαπῶ. Σ' ἀγαπῶ ἄνευ ὁρίων, θὰ σὲ ἀναπῶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχω. Οὐδέποτε θὰ ἀρνηθῶ ὅτι μὲ παρασάθηκες Πατέρας, εὐεργέτης, ὑποστηρικτής... Καὶ φυσικά... ἐφ' ὅσον ζῶ, θὰ σὲ μνημονεύω... Δὲν πεισάζει... Εἶθε νὰ ὑπάρχεις καὶ νὰ εὐτυχεῖς. Πολλὰ τὰ ἔτη σου Σωφρόνιε. Τὸ κατ' ἐμέ ὅ,τι θέλει ὁ Κύριος.

Καὶ τὸν ἔπιασαν λυγμοί..

Ἡ φύσις ἔδωσεν εἰς τὰ ζῶα ὀδόντας καὶ ὄνυχας διὰ νὰ ἀμύνωνται.

Ἀναγνωρίζω